

LAURIE FOREST

VZPURNÉ MÁGYNĚ

FANTASY

VZPURNÉ MÁGYNĚ

THE REBEL MAGES

© 2019 by Laurie Forest

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6911-7 (pdf)

LAURIE FOREST

VZPURNÉ MÁGYNĚ

PŘELOŽILA JULIE TESLA

OB SA H

Z A S V Ě C E N Á

PROLOG	11
1. KAPITOLA	Přední linie 13
2. KAPITOLA	Jules Kristian 18
3. KAPITOLA	Vězeňkyně 26
4. KAPITOLA	Hůlka moci 35
5. KAPITOLA	Štít 39
6. KAPITOLA	Mág blesků 45
7. KAPITOLA	Magická energie 49
8. KAPITOLA	Vale Gardner 53
9. KAPITOLA	Černá čarodějka 56
10. KAPITOLA	Dryáda 59
11. KAPITOLA	Održená od světa 63
12. KAPITOLA	Zasvěcení 67
13. KAPITOLA	Děvče od Dolní řeky 81
14. KAPITOLA	Mág páté úrovně 87
15. KAPITOLA	Vymezené hranice 94
16. KAPITOLA	Staen'en 96
17. KAPITOLA	Květy železného stromu 101
18. KAPITOLA	Vyšívání 105
19. KAPITOLA	Dravci 111
20. KAPITOLA	Mágové 117
21. KAPITOLA	Sanguin'in 129
22. KAPITOLA	Voltické moře 136
23. KAPITOLA	Domov 144
24. KAPITOLA	Modrý blesk 155
25. KAPITOLA	Valgard 167
26. KAPITOLA	Spřízněné linie 175
27. KAPITOLA	Zbraně 183
28. KAPITOLA	Sami 190
29. KAPITOLA	Selkie 194
30. KAPITOLA	Runový jestřáb 201
31. KAPITOLA	Oheň 209
EPILOG	215

SVĚTELNÁ MÁGYNĚ

PROLOG

231

ČÁST PRVNÍ

1. KAPITOLA	Zasvěcení	233
2. KAPITOLA	Valgard	242
3. KAPITOLA	Tobias	249
4. KAPITOLA	Posvátná Hůlka moci	257
5. KAPITOLA	Legendy o hůlce	264
6. KAPITOLA	Vyslanci Rady	268
7. KAPITOLA	Útěk	273
8. KAPITOLA	Hůlka	277

ČÁST DRUHÁ

1. KAPITOLA	Univerzita	281
2. KAPITOLA	Rivyr'el Talonir	293
3. KAPITOLA	Druh	304
4. KAPITOLA	Propast	311
5. KAPITOLA	Pátrací kouzlo	319
6. KAPITOLA	Za'ya	334
7. KAPITOLA	Smaragdalfarové	341
8. KAPITOLA	Zalyn'or	351
9. KAPITOLA	Runová dýka	368
10. KAPITOLA	Tajemství	376
11. KAPITOLA	Úkryt v lese	382
12. KAPITOLA	Alfsiger	389
13. KAPITOLA	Světelná mágyně	399
14. KAPITOLA	Ochranné runy	409
15. KAPITOLA	Nechráněná	414

16. KAPITOLA	Ra'Ven	420
17. KAPITOLA	Zasvěcovací linie	424
18. KAPITOLA	Oheň	433
19. KAPITOLA	Vutrinky	436
20. KAPITOLA	Proroctví	440
21. KAPITOLA	Svoboda	444
22. KAPITOLA	Pozorovatelé	451
23. KAPITOLA	Útěk	455
24. KAPITOLA	Elloren Gardnerová	458
	Poděkování	467

*Věnováno Diane Dexterové –
neúnavné bojovnici za mládež,
talentované spisovatelce, čtenářce,
oddané matce a mé dobré kamarádce.*

ZASVĚCENÁ

PROLOG

Už jsem si dávno zvykla na jména, jimiž nás častují.

Vrány. Švábi. Ježibaby.

Už nepláču, když do mě strčí na tržišti nebo na mě plivnou na ulici. Snáším jejich posměšné, nenávistné pohledy i ochranná znamení, která přede mnou dělají, aby odehnali mé domnělé zlo.

Jsem Gardneriánka.

To proto mě tu sotva trpí, ztracenou v moři Keltů, a to jen díky tomu, že je mé nadání pro míchání léčivých odvarů v této malé, odlehlé vesnici považováno za užitečné.

Nejspíš bych to měla jednodušší, kdybych se svým vzhledem tolik neodlišovala od ostatních. Mé tmavé vlasy a zelené oči možná nejsou tak nápadné, ale podle černé tuniky, dlouhé sukně a náhrdelníku se stříbrnou koulí Erthie je jasné, že patřím mezi První děti. A asi nejvýraznějším znakem ze všech je slabý smaragdový třpyt mojí kůže, viditelný zvlášť ve tmě. Kvůli němu nemůžu skrýt, co jsem zač.

Gardneriánská mágyně.

Nenáviděná všemi kromě vlastních lidí.

Když na naši stodolu namalovali nápis Kacíři a zapálili ji, myslela jsem si, že horší už to být nemůže.

Dokud neposlali draky.

Jenže nepočítali s tím, že máme vlastní draky. A rozhodně nepočítali s Ní.

S naší Velkou mágyní. Nositelku ohně. Bouřící smrti. Vraní kouzelnici.

S naší spásou.

Černou čarodějkou.

1. KAPITOLA

PŘEDNÍ LINIE

„S vránami už neobchodujeme,“ prohlásí paní Darrowová.

Stojí s pěstí opřenou o široký bok, na růžolící tváři vítězoslavný úšklebek. Zpod karmínového šátku jí padají uvolněné prameny světlých vlasů a na bujném poprsí má připevněnou vlaječku Keltanie – kovově černé X na obdélníku krvavě rudého plátna.

Její manžel, kupec Darrow, se tváří rozpačitě. Svou keltskou vlaječku má ledabyly připnutou u ramene, pohrává si s hladkým počítadlem a očima hypnotizuje dřevěný pult před sebou, aby se vyhnul mému pohledu.

Vzedme se ve mně panika. Pevně sevřu svou apatykářskou bedýnku s lékovými lahvičkami úhledně seřazenými v přihrádkách, kterou jsem před ně postavila. Pomyslím na peníze potřebné k cestě na východ do Verpacie. Na rudý odstín listů, na zimu, co je nám v patách. Na svého starého dědečka a mladšího bratra.

Doveshire už pro Gardneriány není bezpečný. Trvalo nám s bratrem Wrenem celou věčnost, než jsme našeho tvrdohlavého dědečka přesvědčili, že musíme odejít, ale teď už máme všechno připravené – vůz je naložený, koně zapřažení, dům zamknutý.

Potřebujeme jen peníze za tyhle léčivé odvary, které jsem vařila celé týdny. Peníze, s nimiž jsme počítali na nákup zásob nutných k přežití.

Narovnám ramena a snažím se neuhnout před zamračeným pohledem paní Darrowové. „Tomu nerozumím. Když jsem tu byla naposledy, s radostí jste ode mě ty léky koupila.“

Znechuceně si odfrkne. „Zlí čarodějové se zlou magií, přesně to jste. Nejdřív překroutíte víru, která patří *nám*. Pak použijete tu

svou zlou magií a ukradnete nám obrovský kus *naší* země.“ Vzdorně zvedne bradu a jedovatě se usměje. „Situace se ale obrací. Vaše magie *vyprchala*.“

Na tom, co říká, je bohužel pro mnoho Gardneriánů něco pravdy. Většina mého lidu v sobě nemá vůbec žádnou nebo přinejlepším slabou magií. A Velkého mága jsme mezi sebou neměli už celé generace. Naše magie ale není zlá a já jsem paní Darrowové ani nikomu jinému nikdy neublížila – i když právě teď jsem ve velkém pokušení.

Otočím se k jejímu manželovi, ale stále na sobě cítím její rozzlobený pohled. „Prosím, pane Darrowe,“ žadoním. Můj vlastní nuceně zdvořilý tón mi v uších zní falešně. „Příprava těch lektvarů pro váš obchod mi zabrala celé týdny. Moje rodina spoléhá na to, že je prodám.“

Zdá se, že se v kupci hnulo svědomí. Vrásčitá tvář se mu rozpačitě napne. „Naposledy, Tesslo,“ zabručí a dál se vyhýbá mému pohledu. Přitáhne si lahev s léky blíž, aby si je prohlédl.

Paní Darrowová se na něj zlostně podívá, popadne bedýnku a odstrčí ji od nás obou.

„Vezmeme si je.“ Zlomyslně se usměje. „Stejně jako jste si vy vrány vzaly naši zemi.“ Přísně se na svého muže zamračí. „Bez placení.“

Nejsem si jistá, jestli jsem ji slyšela správně. „Cože?“

Probodne mě pohledem. „Prokoukli jsme vás. Myslíte si, že mávnete hůlkami a seberete nám všechno přímo pod nosem. Jenže tentokrát ne. Tentokrát budeme bojovat a všechny vás vyřídíme dřív, než stihnete vychovat dalšího Velkého mága. A vezmeme si svou zemi *zpátky*.“

Srdce mi buší jako o život. Natáhnu se po bedýnce, ale ona mě předběhne a odtáhne ji z dosahu právě ve chvíli, kdy do cechovního obchodu vpadne Brandon se dvěma dalšími statnými kovářskými uční.

„To nemůžete,“ protestuju plná spravedlivého hněvu a narůstajícího zoufalství, když bedýnku postaví na vysokou polici za sebou. „Je to celý měsíc práce. Nemáme s čím jiným obchodovat. To je *krádež*.“

„Máte tu švábku? Dělá problémy?“ Brandon se přiloudá až ke mně. Páchne potem a kouřem, světlé vlasy má umaštěné a vlaječku Keltanie připnutou přímo na srdci.

Vzhlednu k němu s neskrývaným odporem. Brandon sebejistě natáhne širokou, špinavou ruku a chce mi prohrábnout vlasy. Trhnu sebou a on se zasměje, v očích se mu mihne krutý záblesk. „Aspoň, že je to hezká švábka.“

„Vážně?“ přitočí se k němu Gerrig a začne si mě prohlížet. Ohryzek mu na dlouhém hubeném krku poskakuje nahoru a dolů. Prstem mi odhrne okraj tuniky.

„Nikdy nevíš, když chodí zabalené v těch svých černých hadrech. Co my víme, klidně může mít tři kozy.“

Ucuknu a připlácnu si lem tuniky zpátky. Mladíci i paní Darrowová propuknou v smích a já zrudnu hrůzou a rozpaky. Jsem ohromená jejich bezostyšnou krutostí a snažím se zadržet slzy.

„Mohli bychom to zkontrolovat,“ navrhne zavalitý Colton se zlomyslným zábleskem v očích.

Jejich pochechtávání přejde v chlípný smích. Couvnu, střelím pohledem ke dveřím a pak se zoufale podívám zpátky na své léky.

Kupec Darrow nedovolí, aby mi ublížili, uklidňuju se. Nikdy ke mně nebyl zlý. A určitě mi zaplatí.

Skrz velká okna obchodu koutkem oka zahlédnu, jak po ulici běží mladí keltští muži ozbrojení luky a meči, na pažích přišpendlenou vlaječku Keltanie. Mysl mi zachvátí zmatek a narůstající zděšení.

„Co se děje?“ zeptám se nervózně. „Kam běží?“

Brandon se ke mně nakloní a já vím, co odpoví, ještě než promluví.

„Zbavit se vás.“

Čistka.

Vesničané si o tom šuškájí už celé měsíce, od doby, kdy se rozhořely nepokoje na hranicích, a když procházím kolem, tiše syčí výhrůžky. Dědeček nad tím neustále mával rukou jako nad přehnaným chvástáním, a tak jsme tu hloupě zůstali.

Můj plán na útěk přišel pozdě. O jediný den.

Ustoupím od Brandona a najednou se mi zvedne žaludek, když si uvědomím, v jakém jsme nebezpečí. Musím se dostat domů za dědečkem a Wrenem. Musím je okamžitě odvést do bezpečí. A musím se zmocnit dědečkovy hůlky, abych mohla použít veškerou magii, kterou v sobě mám, a ochránila je.

„Pojď, Edgarde,“ zamručí paní Darrowová úlisně na svého manžela a v očích se jí mstivě zablýskne. Prohlédne si neklidný dav na ulici a pak Brandona a jeho společníky – a mě, očividně neozbrojenou a zranitelnou. „Vykašli se na tu holku,“ nařídí mu, když kupec s ustaraným výrazem zaváhá. „Ať se s vránami vypořádají mladí.“

Hrdlo se mi stáhne. „Prosím, pane Darrowe,“ vysoukám ze sebe. „Vždycky jste k nám byl férový.“

Kupec se podívá na mladíky a pak zpátky na mě. Mezi obočím se mu objeví hluboká vráska, zjevně je rozpolcený.

Kolem oken se mihne další houf mužů. Ohánějí se noži a meči, někteří sedí na koních a všichni míří směrem k mému domovu dál po proudu řeky.

Moje panika vyvrcholí, když se otočím zpátky a uvidím kupce Darrowa a jeho ženu tiše vklouznout do zadní části obchodu. Těžký závěs za nimi zapadne.

Lačnému Coltonovi to dodá odvahu, olízne si ret a tváře mu zbarví rudé skvrny, zatímco zírá na mé tělo. „Neměli bychom zjistit, co je pod vší tou černou?“

„Nech mě být, Coltone,“ pronesu a couvám co nejdál, až sukní narazím na sud s obilím.

„*Nech mě být, Coltone,*“ paroduje mě vysokým hlasem, který Brandona rozesměje.

Gerrig si posměšně odfrkne a vzrušeně se usměje. „Myslí si, že jsou lepší než my. Že oni jsou ty pravé První děti.“

„Jsi pro nás až moc dobrá?“ ušklíbne se Brandon a samolibě si mě prohlíží. „To proto chodíš s nosem tak vysoko nahoru?“

„Přestaň, Brandone,“ zasyčím a probodávám ho pohledem. *Kéž bych tak měla hůlku.*

„Nebo co?“ vysmívá se mi Brandon a blíží se ke mně. „Zamáváš na nás kouzelnou hůlku? Nemáš ani ponětí, co se chystá, že ne?“

„To stačí,“ trvám na svém. Srdce mi divoce buší. „Musím jít.“ Chci ho obejmít, ale on vymrští svalnatou paži a zachytí mě.

„Ne tak rychle, čarodějko.“

S rostoucím zoufalstvím se vysmeknu z jeho sevření a pokusím se kolem něj projít z druhé strany.

Brandon se směje spolu se svými přáteli, popadne mě a hrubě se mnou trhne zpátky.

Celá rozzuřená se otočím a spodní částí dlaně ho tvrdě udeřím do nosu, až mi celou paží projede ostrá bolest.

Překvapeně zakolísá a ruka mu vyletí k nosu. Mezi prsty mu prosakuje krev. Zlostně na něj zírám.

Primhouří oči, ale než se stihnu rozběhnout ke dveřím, vyrazí vpřed a uhodí mě do obličeje.

V šoku se zapotácím, ztratím rovnováhu a padám na zem. Brandon se ke mně blíží a já se od něj plazím pryč, omámená jeho ranou.

Vtom se dveře do obchodu se zavrváním otevrou.

„Uhod' ji ještě jednou a rozpůlím ti hlavu, Brandone. Přísahám, že to udělám.“

Brandon se zastaví, pěst sevřenou ve vzduchu.

Ve dveřích stojí Jules Kristian a míří šípem přímo na Brandonovu hlavu.

Vysoký, hubený Jules. Můj keltský soused. Brýle má nakřivo, hnědé vlasy jako obvykle rozcuchané. Nikde nevidím připnutou vlaječku. Oblečený do tuniky a kalhot v zemitých barvách vypadá jako jeden z nich. Jenže není jako oni – nikdy nejde slepě s davem, vždycky se rozhoduje sám za sebe.

A udělal velice špatné rozhodnutí přátelit se se mnou.

2. KAPITOLA

JULES KRISTIAN

Brandon i jeho dva kamarádi stojí jako přimrazení, jako by je ohromilo, že se jim knihomol Jules odvážil postavit.

Vděčně se chopím příležitosti, proběhnu mezerou mezi Brandonem a Gerrigem, prosmyknu se kolem Julese a vyrazím ven hlavními dveřmi tak rychle, že málem zakopnu na dřevěných schodech.

Při pohledu, jaký se mi naskytne, se prudce zarazím. Žaludek se mi sevře jako ve svěráku.

Uprostřed pěticípé křižovatky, kousek od ústředního vyvýšeného pódia vesnice, stojí vůz obklopený hlasitým, rozzuřeným davem Keltů. Vůz je nacpaný černě oděnými Gardneriány s tmavými vlasy, zelenýma očima a třpytivě zelenou kůží.

Všechny je znám.

Než mě kdokoli z davu stihne zahlédnout, vrhnu se za sudy s obilím. S bušícím srdcem nakouknu skrz mezery mezi nimi. Ulice jsou plné lidí, nevidím žádnou únikovou cestu. Jestli se odsud ale nedostanu, skončím spolu se svými gardneriánskými sousedy na tom voze.

Na okraji vozu stojí mág Krell, klidný, laskavý bednář. Mrká a nepřítomně zírá na dav, zatímco lidé kolem vozem houpou a chrlí urážky. Chybí mu brýle a jednu tvář mu zbarvuje velká modřina. Před lety mi vyrobil sadu dřevěných zvířátek, tak maličkých, že se mi všechna vešla do dlaně. Jeho postarší žena se k němu tiskne, oči má vytřeštěné a plné hrůzy a bílé vlasy jí poletují jako nezpracovaná vlna. Mágyně Cookeová, mlčenlivá vdova, která se živí prodejem bylinek a čajů, se krčí a jednou rukou si chrání obličej. Mladý mrzutý Rolland hrozí pěstí a hloupě křičí zpátky na dav. Vtom ho do hlavy

zasáhne velký kámen a on padne na záda. Na vůz se snese další sprška kamení a mágyně Cookeová se sehne, vykřikne a obě ruce jí vylétnou k obličejí. Když znovu zvedne hlavu, po spánku jí teče krev.

Hlasy zesílí, když vesnický kovář a jeho urostlý syn Orik vylečou na pódium mladou blondátou Keltku. Vlasy má oškubané nakrátko a na krku jí visí cedulka s nápisem ŠVÁBÍ DĚVKA. Srdce se mi rozbuší až v krku, když si uvědomím, že je to krotká Daisie, kovářova vlastní dcera. Marň se vzpírá, zatímco ji strkají do vozu s Gardneriány. Hned po ní na pódium přitáhnou bezvládného, černě oděného gardneriánského mladíka se zakrváceným obličejem a cedulkou s nápisem ŠPINAVÁ VRÁNA – tichého Gramma, který se Daisie léta dvorí. Ztrácím ho z dohledu, když ho mlynář shodí z pódia přímo do krvežíznivého, burácejícího davu.

Moře hlasů se slévá v jednolitou masu, ale některá z rozzuřených slov jsou slyšet zřetelně.

„Zabijme mágy, než zabijí oni nás!“

„Keltanie Keltům!“

„Rozšlapte ty šváby!“

„Zabte ho!“

„Je tu další! Schovává se tady vzadu!“

Vykřiknu, když mi velká ruka sevře paži a vytáhne mě na otevřené prostranství. Nejbližší okraj davu se ke mně otočí v jedné děsivé, vražedné vlně.

Projede mnou hrůza a zaplaví mě divoké zoufalství.

Dupu útočníkovi na nohy, drápu ho a pokouším se vyprostit. Za druhou ruku mě popadne další muž a oba mi roztáhnou paže do šířky. Divoce kopu a kroutím se v marné snaze se osvobodit.

Pak se vzduchem rozlehne uši drásající vrískot. Dav zalapá po dechu a příkrčí se. Ruce, které mě drží, se uvolní a já málem spadnu na zem.

Trhnu sebou, když se mi v zorném poli objeví obrovský černý drak a s hřměním přeletí oblohu.

Z výšky se ozve série skřeků a dav se znovu hromadně skrčí. Mraky prorazí další dva draci mávající temnými, širokými křídly. Jsou strašidelně kostnatí a křídla mají porostlá ostrým perím. Těžké proudy vzduchu, které na nás posílají, mi lepí vlasy k hlavě. Převalí se přese mě vlna odporného zápachu připomínající zapálenou mršinu.

Z davu se ozve jásot.

Vtom mě za paži chytí další ruka. Rychle odtrhnu pohled od oblohy, ale moje panika ustoupí, když uvidím, že vedle mě stojí Jules s prstem přiloženým na rtech. Táhne mě do jedné z postranních uliček a já klopýtám, abych mu stačila, zatímco nám nad hlavou burácejí další draci.

Všichni letí stejným směrem: na sever ke Gardnerii. K mé vlasti.

Jules běží zběsilým tempem, luk přehozený přes rameno mu poskakuje nahoru a dolů. Málem mu sklouzne, když proběhneme úzkou uličkou a pak za cechovním tržištěm zahneme ostře doleva.

Téměř mě mrští za změtí poškozených sudů, roztrhaných jutových pytlů a dalšího nahromaděného kupeckého harampádí. Přikrčím se a loktem při tom bolestivě narazím do velké bedny. Vzápětí přes nás Jules přehodí starý pytel na obilí a všechno kolem potmní.

Vtom v prašné uličce zaduní těžké boty a přeženou se těsně kolem nás. „Utíkala tudy!“ zakřičí nějaký muž.

„Musí mít namířeno ke Švábímu břehu,“ odpoví další.

Můj dech mi připadá neuvěřitelně hlasitý. Zakryju si ústa a nos dlaní, abych ho ztišila. Začíná mi být na omdlení, jak mi krev tepe v uších a strach mě hrozí roztrhat na milion ostrých střepů.

Kolem duní další boty, ale hlasy se začínají vzdalovat. „Běžela tudy! Směrem k řece!“

Ulička konečně utichne a Jules vykoukne ven. Pod pytel pronikne slabé světlo.

Hlava se mi točí, srdce mi divoce buší. *Můj bratr. Můj dědeček.* Celý můj vesmír se smrskne do jediného bodu: dusivého strachu o rodinu.

Zašeptám ohnivé zaklínadlo a vytáhnu ze země klubíčko magie.

Kouzlo zasycí a jeho bzučící vlákno se mi těsně stočí v hrudi. Ucítím bolest bodající jako rotující klubko jehel. Bez hůlky s touhle magií sice nic nezmůžu, ale vyzaruje z ní uklidňující teplo, které tlumí moji rostoucí paniku.

„Musíme se dostat nahoru,“ zachraptím udýchaně a trhnu hlavou směrem k malému kopci za našimi zády. „Shora uvidíme všechno. A je to nejrychlejší cesta k naší chalupě.“ Významně se na něj podívám. „Když se tam dostaneme, můžu vzít hůlku.“

Jules vytřeští oči, ale přikývne na souhlas. Ví, že jsem s dědečkovou hůlkou experimentovala, i když bych neměla. Kdysi patřila mému otci, ale po jeho smrti ji naše Rada mágů darovala jako poctu mému dědečkovi, přestože v sobě nemá v podstatě žádnou magii. Je špatně zkonstruovaná, vrstvy nekvalitního dřeva jsou nerovnoměrně lepené, ale i tak je štěstí, že ji vůbec máme. Většina Gardneriánů, zvláště těch chudších, jako jsme my, žádnou nevlastní. I tak obyčejná hůlka jako ta naše je neskutečně drahá – je obtížné ji vyrobit a ještě těžší ji sehnat.

Já s ní ale umím zacházet.

Na rozdíl od většiny žen naší rasy v sobě trochu magie mám.

Jules z nás opatrně, potichu, se všemi svaly v pohotovosti, stáhne pytel. Příkrčení proklouzneme křovím za odpadky a zamíříme do malého lesíku na okraji města, který se prudce zvedá a tvoří Crykesův kopec.

Je to moje a Julesova malá hora – jedno z mála míst, kam se spolu Kelt s Gardneriánkou můžou vydat, aniž by si jich někdo všiml. Strávili jsme na jejím vrcholu nejeden letní večer, četli jsme si, smáli se, povídali si o historii a alchymii a Jules mi vyprávěl historky z univerzity.

Stmívá se. Krásný, poklidný západ slunce mezi stromy jako by se vysmíval tomu strašlivému chaosu, který se rozpoutal. Do vzduchu proniká chlad, podzim začíná zatínat drápy do léta.

Držím se Julese za ruku a on mě napůl táhne po kamenité stezce chráněné stromy. Těžké černé sukně mě zpomalují. Víme přesně, kam jít – známe tu každou zatáčku a moje tmavé oblečení splývá s dlouhými stíny.

Když dorazíme na rozeklaný vrchol, píchá mě v hrudi, jako bych spolkla střepy, a žaludek mám stažený v bolestivém uzlu.

Nad hlavou nám proletí další ohavní draci. Skrčíme se mezi skalami, aby nás nezpозorovali. Jeden drak letí tak blízko vrcholku, že rozeznávám černé šupiny na břicho a pod ním zkroucené pařáty zakončené děsivými drápy.

Celí roztřesení se zvedneme na nohy a mně se sevře srdce, když uvidím scénu před námi.

Po obloze se teď prohání celé hejno draků s vojáky v sedle. Letí na sever jako plochy černý roj obřího hmyzu se svištícími křídly.

Vřískají na sebe a jasně oranžový západ slunce vykresluje jejich ďábelské siluety.

Otočím hlavu a sleduju jejich pohyb. Zvednu se o kousek výš a podívám se dolů k řece Wey, k domovu.

Naše chalupa hoří jasným plamenem.

Všechny gardneriánské usedlosti podél řeky hoří. Klubko uklidňující magie ve mně v jediném bolestivém záchvěvu zhasne.

„*Můj dům!*“ vykřiknu. Kolena se mi podlomí a já se sesunu na kamenitou zem.

„*Ne,*“ zalapá po dechu Jules s očima upřenýma na můj domek.

„Ach, Prastarý,“ zakvílím a z hrudi se mi vydere hlasitý vzlyk. Přitisknu dlaně ke skále za sebou. „Julesi, myslíš, že jsou naživu?“

Klesne vedle mě, zatímco nad námi prolétávají další draci, zvedne ruce a položí mi je na ramena.

„Prastarý, pomoz mi,“ naříkám. Hrud' se mi prudce zvedá a jsem si jistá, že se pozvracím. Podívám se na Julese s ochromujícím zoufalstvím. „Myslíš, že je zabili?“

Otevře ústa, ale nevyjdou z nich žádná slova. Celý můj svět se bortí. Sesunu se k zemi, Jules mě ovšem zachytí a sevře mě v objetí.

„Jsou mrtví, že ano?“ zasténám mu do hrudi a v zoufalství kývám hlavou ze strany na stranu.

„Nevím,“ odpoví a obejmě mě o něco pevněji.

„Moje matka i otec jsou mrtví. A teď i dědeček s Wrenem.“ Zvedne ruku a pohladí mě po vlasech. „Ach, Julesi,“ vzlyknu, „dědeček mi tu hůlku měl nechat! Měl nás nechat odejít dřív!“

„Já vím. Já vím, Tesslo.“

„Mohla jsem je zachránit!“ Vyjde ze mě tichý, zmučený nářek.

Zalýkám se slzami. Odtáhnou se od Julese, nejistě se zvednu a podívám se k severu.

Hejno draků se jako temná skvrna neúprosně valí přes Caledonské pohoří směrem k centrální Gardnerii. Keltové proměnili celé Crykesovo pole ve vojenskou základnu. Tyčí se na něm řady tmavých stanů a geometrických struktur s runovými znaky a prostor je ozářený stovkami pochodní. Někteří draci se snášejí dolů.

Zděšeně se otočím k jihu a uvidím velkou masu keltských vojáků v rezavých vojenských tunikách přes černé kalhoty. Jedou v těsné formaci po jižní silnici směrem k Doveshiru. Doprovázejí je urisští

vojáci – mohutní geomantikové se špičatýma ušima, modrými vlasy a kůži v nebesky modrém odstínu své vojenské třídy. Jejich kobaltově modrou zbroj pokrývají zářivé georuny. Někteří z Urisků se vezou na hydrénách, strašlivých štetinatých zvířatech s těly podobnými kancům a kly, které se v ubývajícím světle lesknou. Jiní jedou na vozech poháněných svítícími runami místo kol a koní.

Západní silnice je ucpaná keltskými rodinami prchajícími k pobřeží, pryč od bojů. Jejich vozy jsou naložené lidmi a majetkem a ověšené rudými prapory s černým X.

„Mají ikaralského démona!“ zalapám po dechu, když zpozoru okřídleného vojáka na hydréně. Vypadá podobně jako modří urisští vojáci, až na žhnoucí pohled a opěřená černá křídla, která se mu hrozivě rozprostírají na zádech, podobají se křidlům draků na obloze nad námi.

Zlovolný.

Zatočí se mi hlava. Sesunu se k zemi, zády se opřu o širokou skálu a s pláčem se kolébám ze strany na stranu.

Jules se ke mně skloní a vezme mě za ruku. „Odejdi se mnou,“ navrhne hlasem pevným jako ocel. „Najdu pro tebe keltské oblečení. Utečeme.“

Natáhnu k němu paži. Moje zelená kůže se v houstnoucím šeru smaragdově leskne. „Nemá to cenu, Julesi. Jak bychom asi skryli *toble*?“

Čelist mu ztvdne. „Propašuju tě do Verpacie.“

S pláčem zavrátím hlavou. „Chytí nás. Určitě už zavřeli hranice.“

„Studuju na univerzitě,“ trvá na svém. „Znám lidi, kteří by nám mohli pomoci.“

„Ale co moje rodina?“ zasténám zoufale.

„Já budu tvoje rodina.“

Prohlásí to s tak skálopevným přesvědčením, že mi slzy uvíznou v krku. Ohromeně se na něj podívám.

„Vezmu si tě,“ pokračuje. „Nějak se dostaneme do Verpacie a já si tě vezmu za ženu. Pořídíme si tam chalupu. Někde na samotě. Najdu si práci na univerzitě a schovám tě.“

„Gardneriáni se neberou,“ připomenu mu, hlas přidušený žalem nad mou rodinou a mým lidem. „*Zasvěcujeme se*. A pak pouto zpečetujeme.“ Úzkost se ve mně zvedá jako děsivá vlna. „Prostě

mě tu nech, Julesi. Jenom tě kvůli mně zabijí. Nemůžeš mi pomoci.“

„Můžu.“

Zhluboka, roztřeseně se nadechnu. *Laskavý, bláznivý Jules.* Dotknu se jeho tváře. Ty jeho vystouplé lící kosti a nekonečně inteligentní oči.

„Nemůžeš si mě vzít, Julesi,“ řeknu mu s chvějícími se rty. „Nejsem Keltka.“

V obličejí se mu objeví zarputilý výraz. „To je mi jedno! Záleželo mi na tom snad někdy?“

„Vždycky budu Gardneriánka.“

„Tak buď Gardneriánka,“ opáčí tvrdohlavě. „Zařídíme si život ve Verpacii. A až se situace uklidní, můžeme se zasvětit, jestli to jde. Je mi to jedno, zasvěťím se s tebou.“

Už nějakou dobu vím, že ke mně Jules něco cítí. Postupně to v něm narůstalo. Viděla jsem to v žáru jeho očí, když se na mě podíval. V novém napětí mezi námi. Vždycky se ale držel uctivě zpátky, nejistý tím, jak to cítím já. Ohromí mě, když ho slyším mluvit tak otevřeně.

„Půjdeme přes hory,“ plánuje. „Můžeš zůstat tady a já zatím seženu koně a zásoby.“

„Co když jsou pořád naživu?“ Můj hlas je tichý a slabý, vím, že lpím na nesmyslné naději. Můj nemohoucí, chřadnoucí dědeček a nemocný osmiletý bratr. Jaká je šance, že tomu všemu unikli?

Jules se na mě vážně podívá. Oba víme, jaká je nejspíš pravda.

„Co by chtěli, abys udělala?“ zeptá se Jules s napjatou čelistí.

Mé slzy prořízne hořký smích. „Dědeček by chtěl, abych tě shodila tady z toho útesu.“ Při pomýšlení na svého mírného, hluboce věřícího dědečka a jeho zapřísáhlou nenávist ke Keltům se znovu rozpláču. Z té bizarní představy Kelta Julese zasvěceného s jeho vnučkou by se zhroutil – ze stejných důvodů, z jakých tak bláhově, slepě dbal na naše náboženské předpisy, které ženám zakazují ovládat hůlky bez souhlasu Rady mágů.

„A co by chtěl Wren?“ řekne Jules, tentokrát tišeji.

Vzpomenu si na bratrův široký úsměv, vzchopím se a drsně si otřu slzy. „Chtěl by, abych šla s tebou.“

„A uděláš to?“ Pohladí mě po tváři. „Odejdeš se mnou?“

Přikývnu a nechám se přitáhnout do jeho hřejivého objetí.
Po mé levici zapraská větvička.
„No není to dojemné?“
Jules ztuhne a já při zvuku známého hlasu celá zblednu.
Jen pár kroků od nás stojí Brandon a vítězoslavně se usmívá,
zatímco nás obklopují tři keltští vojáci s tasenými meči.

3. KAPITOLA

V Ě Z E Ň K Y N Ě

„Kde je můj bratr? A můj dědeček?“ Hlas mám ochraptělý strachem, když po lesní cestě klopýtám směrem ke Crykesovu poli. Nenápadně při tom ze země vytahuju kousky magie a ukládám v sobě sílu, i když to bolí – tolik energie, kterou nemám jak využít.

Potřebuju hůlku.

Brandon se zasměje. „Přestaň žvanit, čarodějko.“ Strčí do mě tak hrubě, až málem upadnu. Narovná se a dusím v sobě vztek.

Přimhouřím oči, vytáhnu další vlákno magie a omotám ho kolem ostatních hluboko uvnitř. Gardneriánská magie se pojí s magickými živly – ohněm, vodou, vzduchem, zemí a světlem. Já v sobě mám převážně oheň. Hodně ohně.

Julese ženou nemilosrdně přede mnou. Jeden z vojáků, vysoký muž s plnovousem, mu čas od času dá pořádnou ránu do hlavy a pokaždé se rozesměje, když Jules málem upadne na bok. Nastal večer, hvězdy na nebi připomínají svítící špendlíky a les kolem nás pohlcují stíny.

Nad hlavou nám proletí další drak. Trhnu sebou a moje ukrytá magie mi do žeber vyšle bodavou bolest.

Tolik draků. Hrůza se mě pokouší stáhnout do propasti, ale já jí vzdoruju doutnající silou magie a držím strach na uzdě.

Jsmo blízko Crykesova pole. Před námi slyším hlučný smích vojáků. Skřeky nesčetných draků v dálce nad námi i na zemi mi drásají nervy. Nedaleko se ozývá štěkání rozkazů a já rozeznávám hrubé, hluboké hlasy, které mluví ostrým jazykem Urisků.

Urisští geomantikové jsou mocní mágové z jižních zemí, kteří ovládají skrytou magii drahokamů a krystalů. A jejich armáda nedávno uzavřela spojení s keltskými silami. Proti mému lidu.

Les se před námi otevře a voják postrčí Julese na mýtinu. Zaváhám a s bušícím srdcem se zastavím.

Přede mnou se tyčí obrovská stodola. V temnotě lesa jsem si neuvědomila, že se blížíme k rozlehlé farmě mága Gullina. Že se nepřátelští vojáci rozhodli rozložit část tábora právě *tady*.

Před stodolou si v malých skupinkách povídají keltští a urisští vojáci. Do země jsou zapíchnuté železné pochodně. Obkružují velkou mýtinu mezi hospodářskými budovami a jejich plameny na všechno vrhají zlověstnou oranžovou záři.

Rovina se táhne až ke strmému srázu, který tvoří celou zadní hranici farmy a nabízí výhled na rozlehlé Crykesovo pole pod námi. Na poli se mihotá nespočet táborových ohňů rozdělaných mezi řadami keltských vojenských stanů a urisských přístřešků, které označují georuny. V dálce, hned za řekou, pořád hoří naše chalupa i domy našich sousedů a ve vzduchu se vznáší těžký pach zuhelnatělého dřeva. Na noční obloze daleko na severu rozeznávám siluety draků letících směrem ke Gardnerii.

„Hni sebou,“ přikáže mi Brandon a postrčí mě.

Několik keltských vojáků se otočí a prohlíží si mě. Barva jejich rudých uniforem připomíná ve světle pochodní krev a tváře se jim při pohledu na mě naplní temným zájmem.

Tlačím vlny své ohnivé magie proti strachu, který mě hrozí pohltit. Příliv tepla mi dodává odvalu. Pozoruju rozptýlené urisské vojáky – díky svým magickým schopnostem působí mnohem děsivěji než Keltové – a cítím, jak do sebe vtahují další magii, abych se uklidnila. Vojáci vypadají nebezpečně, na zádech se jim lesknou drahokamy vykládané kúsy. Jeden z geomantiků projíždí kolem na vrčící hydréně. Její ošklivá hlava s kly se pod napjatými otěžemi kývá ze strany na stranu.

Většina urisských vojáků s modře zbarvenou kůží působí vojensky jednotvárně, jen jeden výrazně vyčnívá. Má na sobě nejvíc run ze všech a tančící světlo pochodní se jasně odráží od drahokamů na jeho zbroji. Dlaně a zápěstí mu obepínají safíry a šikmo přes hrud se mu táhne šňůra různobarevných drahokamů. Aura síly ho obklopuje jako jemná modrá mlha a už jen množství drahokamů, které má na sobě, napovídá, že jde o *strafelinga*, jednu z nejmocnějších tříd urisských geomantiků.

Strafeling stojí vedle keltského velitele s úhledně zastřiženým světlým plnovousem, tmavě rudou keltskou uniformou lemuji černé pruhy kolem paží a na okraji pláště. Po boku velitele se tyčí obrovský světlolvasý paladin, jeden z nejsilnějších a nejobávanějších keltských bojovníků, s impozantní válečnou sekerou připevněnou na širokých zádech.

Vojáci nás postrčí vpřed, všichni tři muži se otočí a podívají se na mě a Julese. Keltský velitel má tvrdý a jistý pohled, *strafeling* se tváří zvědavě. Paladin zkříží široké paže na svalnaté hrudi a chlípně si mě prohlíží.

Držím se své magie, dusím v sobě hrůzu a nutím se neuhnout před paladinovým pohledem. Potom mi zrak sklouzne k tenkému kousku světlého dřeva se spirálovitou rukojetí, který má zastrčený za opaskem se zbraněmi. Klubko magie se mi v hrudi rozžhaví doběla.

Hůlka!

Proč by ale měl keltský voják gardneriánskou hůlku? Keltové přece žádnou magii neovládají.

„Kdo je tohle?“ vyštěkne keltský velitel na Brandona a ukáže na Julese.

Jules tam stojí s pěstmi zaťatými podél boků, po pohmožděné, rozštípnuté lícni kosti mu stéká krev. Vzдорovitě mhouří oči a pokouší se zaostřit – brýle mu dávno rozdrtil podpatek Brandonovy boty.

„Jules Kristian,“ oznámí Brandon a sebejistě vykročí vpřed. Plivne Julesovým směrem a střílí po něm pohledem plným opovržení. „Zrádce rasy.“

„Pokoušel se schovat tuhle švábku,“ vysvětlí se zlomyslným úšklebkem jeden z vojáků, který nás doprovází.

Paladin se tiše zasměje a znovu si mě prohlédne zpod přivřených víček. „Vsadím se, že víc než schovat.“ Chlípně se na Julese ušklíbne a pak se otočí ke mně. „Chceš hůlku, švábko?“ Vycení zuby a sáhne si do rozkroku. „Mám pro tebe lepší hůlku než tenhle hubeňour.“

Strafeling po paladinovi střílí pohrdavým pohledem, ale Brandon a keltští vojáci se smějí a vychutnávají si mé ponížení. Přemáhám strach a přesouvám pozornost dovnitř. Vytáhnu ze země další dva dlouhé karmínové prameny magie. Síla mi s palčivým žárem tlačí do žeber a napíná se směrem k hůlce.

„Nech ji být,“ zavrčí Jules, oči žhnoucí vztekem.

„Julesi,“ varuju ho, ale on pohledem dál hypnotizuje paladina.

„Nebo co?“ posmívá se mu Brandon a strčí do něj tak silně, až se Jules zapotácí. „Rozpůlíš nám hlavy? *Prísaháš*, že to uděláš?“

Jules po Brandonovi nečekaně skočí, zasadí mu do širokého obličje tvrdou ránu a srazí ho k zemi.

Brandonovo překvapení se rychle mění ve vztek. Za povzbuzování keltských vojáků se zvedne na nohy a s vražedným výrazem se vrhne na Julese. Porazí mého přítele na zem, přimáčkne ho celou svou vahou a uhodí ho do tváře.

„*Ty mizero!*“ zakřičím a chci se k nim rozběhnout, ale dva keltští vojáci mě chytí za lokty a prudce se mnou trhnou zpátky. Rozzuřeně se snažím vyprostit.

Kdybych se tak dokázala zmocnit té hůlky! Ztěžka dýchám a snažím se soustředit a nasbírat další magii, zatímco se kolem Julese srocuje dav Keltů, povzbuzují Brandona a zakrývají mi výhled.

Paladin se zlověstně usměje, širokou bradu vystrčenou dopředu. Přísně mávne na vojáky, kteří mě drží.

Nohy mi kloužou po vlhké zemi, když mě vlečou k oplocenému výběhu pro dobytek napravo od stodoly. Vojáci otevrou bránu a hodí mě dovnitř. Dlaněmi dopadám na studenou, rozbahněnou zem. Je tu úplná tma, prostor neosvětlují žádné pochodně. Mrkám a snažím se přizpůsobit oči šeru.

„Tessie!“ Když se zvednu, chytne mě za paži zeleně se mihotající postava.

Je to Rosebeth, moje gardneriánská kamarádka, která bydlí o tři chalupy dál. Přitisknu se k ní, vděčná, že vidím známou tvář.

„Ty žiješ!“ vzlyká a objímá mě. „Díky Prastarému, jsi naživu!“

„Ty ji *objímáš*?“ ozve se ze tmy ohrady znechucený hlas. „Utekla s *Keltem!*“

Jen matně rozeznávám nenávisť naplněné oči mladé Gardneriánky, které září v krásné tváři. Její zelená kůže se stejně jako ta moje smaragdově leskne. Odplivne si mým směrem a udělá znamení k odvrácení moci zlovolných. „*Stae'n'en*,“ zasyčí. *Zrádkyně rasy*.

Zamžourám do tmy. Ve vzdáleném rohu ohrady, poblíž té nenávislné dívky se krčí pět dalších děvčat – všechno elegantní Gardneriánky od Horní řeky. V měsíčním světle rozeznávám jen jejich

tmavé hedvábné oblečení ostře kontrastující s černými vlněnými šaty, které nosím já s Rosebeth a většina chudých Gardneriánů od Dolní řeky.

V dalším rohu se choulí drobná postava oblečená do světlého keltského oděvu. Vzlyká. Její pleť nemá na rozdíl od nás Gardneriánek smaragdový lesk a má ostříhané vlasy. Je to krotká Keltka Daisie, kovářova dcera.

Najednou si uvědomím, že jsou v ohradě samé ženy. Mladé ženy. Otočím hlavu a vidím stíny tří keltských vojáků, kteří se opírají o plot a pozorují nás. Oči se jim v měsíčním světle lesknou.

Snažím se nezpаниkařit. Podívám se zpátky na Rosebeth. „Viděla jsi Wrena?“ zašeptám a chytím ji za paži, zatímco vzlyká. „A mého dědečka?“

S plácem zavrtí hlavou, v obličeji se jí zračí utrpení. Ukáže směrem ke stodole. „Pořád přijíždějí vozy. Plné Gardneriánů. Všechny strkají dovnitř. Všechny kromě nás.“ Vrhne vyděšený pohled na mladé Kelty. „Co budeme dělat?“ ptá se mě třesoucím se hlasem. Kouše si ret tak silně, až ho má celý krvavý.

Podívám se směrem k mužům. Keltští vojáci si podávají placatku, smějí se a civí na nás. Přes jejich ramena ale vidím, že se houf kolem Julese rozptýlil. Hodili ho k rohu stodoly, leží tam na boku a obličej má nateklý k nepoznání. Drží si paži, jako by ji měl zlomenou.

Vzdouvá se ve mně vztek. Otočím se a zaměřím se na paladina se sekerou.

„Takže z tebe je teď šváb?“ *Strafeling* nedbale ukáže na hůlku, která visí paladinovi za opaskem.

Paladin si odplivne. „Nějaká švábská špína jižně odsud se jí zmocnila a sejmula několik členů naší stráže. Mám ji přivést do zbrojnice v Tenholdu.“

„Proč tu prokletou věc raději nezničíte?“ zeptá se *strafeling* a podezřívavě si hůlku prohlíží.

„Už jsme to zkoušeli,“ odpoví paladin. „Nezdá se to, ale nejde ji zlomit. A je podivně mocná.“

Zbystřím. Slyšela jsem příběhy o takových hůlkách – hůlkách s velkou mocí.

„Co budeme dělat?“ zopakuje Rosebeth tím svým rozechvělým hlasem a přitiskne se mi k paži, čímž přeruší mé soustředění.

„Ticho,“ nařídím jí přísněji, než jsem měla v úmyslu, ale potřebuji přemýšlet.

Jsem jen mágyně třetí úrovně. Nemám sice velkou moc, zato mám ale jedinečnou schopnost – dokážu vytáhnout vlákna magie z živlů a spojit je dohromady, a tím svou moc zesílit. Zkoušela jsem to jen párkrát, když jsem experimentovala s dědečkovou hůlkou při výrobě lektvarů, a jednou jsem to použila v sebeobraně. Pokaždé jsem po spojení kouzel dostala horečku a celou mě to vysálo, jako bych prošla těžkou nemocí. Je to nebezpečné. Když se magie takto nahromadí, může být smrtící. Zachytí se za samotnou životní sílu mága a může ji zadusit. Naposledy jsem takto spojovala kouzla, když jsem se pokoušela vytvořit složitý lék na Wrenovu chronickou nemoc. Dědeček mě našel v bezvědomí v kuchyni uprostřed lahvíček a rozházených lektvarů a zakázal mi jeho hůlku ještě někdy použít. Několik dní jsem ležela s horečkou, ale přijít o hůlku pro mě bylo mnohem horší.

Ještě nikdy jsem se nepokusila nasbírat a spojit tolik síly, kolik jí v sobě mám teď. Víím, že si zahrávám s ohněm.

Se smrtícím, zuřivým, živelným ohněm.

V hrudi cítím palčivou bolest, ale mé odhodlání tím jen zesílí. Chladně zhodnotím naši situaci.

Jsmo obklopené mořem vojáků, kteří ovšem nejsou zdaleka jedinou hrozbou. Nedaleko se několik urisských geomantiků snaží udržet na uzdě draka, jehož tělo se svíjí vztekem. Drak otočí hlavu mým směrem, vycení dlouhé tesáky a přimhouří na mě své děsivé bílé oči.

Hrůza mě drásá, ale přinutím se zůstat na místě, zatímco Rosebeth vykřikne a schová se za mnou. Celé její útlé tělo se chvěje.

Na mýtinu vstoupí vysoká okřídlená postava a já cítím, jak mě statečnost rychle opouští.

Vyděšeně ustoupím o krok dozadu, když se ikaralský démon rozhlédne svýma oranžově žhnoucíma očima. Černá křídla se mu výhrůžně klenou, světlo pochodní ještě umocňuje jeho strašlivý úšklebek a nad dlaní se mu vznášejí jasná ohnivá koule. Blíží se ke keltskému veliteli, *strafelingovi* a paladinovi.

Velitel si ikarala ostražitě prohlédne, rozbálí svítek a sklopí k němu pohled.

„Jaké jsou rozkazy, Luciane?“ zeptá se *strafeling*. Jeho slova jsou elegantně úsečná.

„Čekáme. A zítra ráno vyrazíme do Gardnerie,“ povzdechne si Lucian, sroluje svitek a podá ho mladému keltskému vojákovi.

Přijíždí nový vůz plný zámožných Gardneriánů od Horní řeky. Neurvale je vyženou ven. Všichni zmateně mžourají a děti pláčou.

Vstříc jim vyrazí hromadný smích.

„Ať žijí mocní gardneriánští mágové!“

„Kde je ten váš Velký mág teď?“

Keltský poručík se jim ukloní. „Gardneriánští mágové! Vládcí Erthie!“ Dva další keltští vojáci Gardneriány se smíchem tahají z vozu a jednoho starce strhnou tak prudce, až se svalí na zem a má potíže se zvednout.

Mladý, štíhlý urisský geomantik vykročí vpřed a pozdraví *strafelinga* i keltského velitele přiložením pěsti k hrudi. „Tohle by měli být všichni, veliteli Taline,“ řekne se stejně výrazným přízvukem jako *strafeling*.

Všichni? Ze by Wren s dědečkem byli také zavřeni ve stodole?

Lucian Talin mávne rukou ke stodole. „Strčte je za ostatními. Vypořádáme se s nimi později.“ Ušklíbne se, jako by šlo o nepříjemný, ale nutný úkol.

Sevru pěsti a spolu s nimi se mi sevře i srdce. Prudce se nadechnu a vtahuju sílu dovnitř.

Mladý urisský geomantik sraští čelo a krátce se zadívá na zajaté Gardneriány. „I děti, veliteli Taline?“ Cítím jeho neochotu, vidím, jak polkne a ohromeně zamrká.

Keltský velitel na něj upře tvrdý pohled. „Není jiná možnost, Cor'vyne, to přece víte. Když vychovají dalšího Velkého mága, všechny nás pozabíjejí.“

Mladík sleduje vyděšené děti a nebohého starce, jak jsou s pláčem a prosbami hnáni ke stodole. Podívá se na *strafelinga*, jako by ho tiše prosil o milost. *Strafeling* pohlédne na Gardneriány a pak střelí po mladém urisském vojákovi ostrým, varovným pohledem a něco mu urissky zamumlá.

„Nebudte tak měkký, Cor'vyne,“ řekne Lucian mladému vojákovi nemilosrdným tónem. „Zjevně vám nedochází, co nám tu hrozí. Kterýkoli z těch švábů, velký nebo malý, by mohl být jejich

příštím Velkým mágem. Slyšel jste prorocství věštců vašeho i našeho lidu – Velký mág je tady, ukrytý někde mezi jejich lidmi.“

„Máte s tím problém, vojáku?“ zavrčí paladin. Oči mu zlověstně zajiskří, hůlku u pasu ozařuje měsíční světlo.

Urisský voják se podívá směrem ke gardneriánským rodinám. V safírových očích mu hoří vnitřní boj. *Strafeling* na něj něco urissky vyštěkne a mladý geomantik se ukloní, naposledy se znepokojeně ohlédně a odkráčí.

Ikaralský démon si prohlíží novou skupinu Gardneriánů. Nad dlaní stále drží ohnivou kouli. Zasyčí a mrští plameny na mágy, kteří začnou s křikem udusávat oheň z oděvů. Děti vřeští hrůzou.

Keltský velitel se zamračí na *strafelंगा*. „Řekněte svému ikaralovi, ať toho nechá.“

„Co chtějí dělat?“ vzlyká hystericky Rosebeth a tahá mě za rukáv. „Chystají se zapálit stodolu? Moje rodina je uvnitř! Tessie! Proč mi neodpovídáš?“ Začne tiše odříkávat modlitby a stále dokola kreslí do vzduchu znak hvězdy, ochranný symbol Prastarého.

Keltové odemknou vrata stodoly. Ve stínech se objeví temné postavy mých lidí namačkaných na sebe. Úplně vpředu stojí hubený chlapec, a když světlo pochodně ozáří jeho tvář, okamžitě ho poznávám. „*Wrene!*“ vykřiknu s vytřeštěnýma očima.

Uvidí mě a vyrazí ze sebe srdcervoucí výkřik. „*Tessie!*“

Vrhnou se k plotu a snažím se ho přelézt. Zápasím se svými dlouhými sukňemi a jeden z hřebíků mi roztrhne kůži na kotníku.

Wren vyběhne ze stodoly a zamíří ke mně. Rychle ho ale zachytí jeden z keltských vojáků a strhne ho zpátky.

„*Wrene!*“ křičím, když se konečně vydrápu na vrchol plotu. Najednou mi kůži na celé hlavě projede ostrá bolest, jak se mnou někdo za vlasy škubne zpátky. Paži mi sevře silná ruka a shodí mě do bláta. Z útočnickova hrdla vyjde hromový smích.

Krátce se otočím a uvidím, že se nade mnou tyčí paladin, ale je mi to jedno. Moje magie vře, vyskočím a znovu se vrhnou k plotu. Natáhnu se k Wrenovi, který se na mě zoufale snaží dosáhnout. Obrovský Kelt za mnou mě se smíchem popadne za paže a já s ním zápasím a kopu kolem sebe.

„*Tessie!*“ křičí Wren a sápe se po vojákovi, který ho drží. „Pusť mě! *Tessie!*“

Voják se napřáhne a uhodí ho do obličeje.

Můj svět se smršťuje, scéna přede mnou zpomalí, Wren otevírá ústa, bolestí křiví obličej a jeho výkřik se protahuje. „Tessieeee!“

Vojáci táhnou Wrena zpátky ke stodole a mně se najednou před očima mihne obraz bílého ptáka. Házejí mého bratra dovnitř a těsně předtím, než zavřou vrata, zahlédnu obličej svého dědečka, zmučený utrpením.

Vzedme se ve mně obrovská vlna žhnoucího vzteku a spaluje obrovskou přesilu, paladina, draky a hydrény, ikaralského démona.

Prudce se otočím, vytrhnu paži z paladinova sevření a popadnu hůlku.

4. KAPITOLA

HŮLKA MOCI

Jakmile hůlku popadnu, vyšlehnou z ní plameny.

Prudká vlna magie mi vyrazí dech, když z hůlky vystřelí oheň, zasáhne keltské i urisské vojáky a s třaskavým výbuchem zapálí několik stromů. S divokým výkřikem se otočím k paladinovi a oheň šlehne jeho směrem. Zakřičí bolestí a padne naznak.

Se zuřivostí vysílám plameny v širokých obloucích a zaháním vojáky pryč od stodoly. Kolem prosviští šíp a těsně mě mine. Křečovitě se držím svého klubka kouzel a připravuju se na útok, zatímco na mě vojáci míří zbraněmi. Uriskové si přitahují kameny do dlaní, ikaralský démon zavrčí a začne vyvolávat ohnivou kouli. Keltský velitel vyštekne rozkaz a okamžitě se zformuje řada lučištníků s napjatými tětivy.

Ozývají se mužské hlasy a šípy se s jednotným zasvištěním vznášou do vzduchu. Ikaralova ohnivá koule letí přímo na mě, na hlavu mi míří oštěpy a z magických kamenů vybuchuje kaleidoskop žhavého plamene.

Sevru hůlku oběma rukama, padnu na kolena a vyšlu všechnu svou nashromážděnou magii vzhůru do velké ochranné kupole. Zbraně, plameny i magie kamenů do ní narazí s ohromující silou a odrazí se zpět.

Jsem v šoku ze své obrovské síly znásobené hůlkou. Moje magie se rozlévá v průzračném zlatém proudu a vznese se nade mnou, nad ohradou i stodolou.

Do ramen a paží mi bolestivě naráží neustávající útok vojáků, do štítu buší salvy jejich zbraní, až mi hůlku málem vyrazí z chvějících se prstů.

Jules se zvedl do sedu a opírá se teď o zeď stodoly. Jedno oko má nateklé a tím druhým na mě vytřeštěně zírá.

„Jděte vypáčit vrata!“ zavolám na Rosebeth a ostatní dívky v ohradě ozářené zlatavým světlem a barevnými záblesky, jak Uriskové s ikaralem vrhají na štít geomagii a oheň.

Ženy se rozběhnou k zamčenému vchodu do stodoly.

Strafeling svírá kameny obtočené kolem dlaní a vysílá proti mému štítu jednu vlnu safírového ohně za druhou.

Paže a ramena mi hoří bolestí, tělo sebou při každém úderu škubne, ale držím se a štít zůstává neporušený.

„Stáhněte se!“ zahřmí keltský velitel.

Útok náhle ustává.

Celá zbrocená potem lapám po dechu a snažím se udržet energetickou kupoli pohromadě.

Velitel se přesune napravo ode mě, tlumeně promlouvá s několika podřízenými, upírá na mě pohled a zjevně kalkuluje.

Vyčkávají. Čekají, až mi dojdou síly.

„Rychle!“ zavolám přes rameno na ženy. Tělem mi zmítá zoufalství, které hraničí s panikou.

Vrata stodoly ale nepovolují.

Nenávistná dívka od Horní řeky vztekle zavrčí a frustrovaně do nich kopne. „Zkontrolujte zadní stranu,“ křikne na ostatní. „Hledejte shnilé dřevo.“ Pak zavolá na Gardneriány uvnitř, aby jí pomohli prorazit průchod, a oni jí tlumeně odpovídají. Ozve se kakofonie bouchání a tlučení.

Ve vzduchu se vznáší hustý dým, v nedalekém lese stále hoří můj oheň. Vojáci mě pozorují s temným odhodláním a ještě temnějšími úsměvy.

Srdce mi bije pomalu a bolestivě, krev mi hučí v uších, magie vychází ze země a proudí stálým tokem skrze mě. Usilovně se soustředím, splétám štít ještě pevněji a posílám magii výš. Konečky prstů mám znecitlivělé, ruce se mi třesou.

Po jedné paži mi jemně sjede čísi ruka, vezme mě za zápěstí a zpevní můj úchop. Jules se mi pevně přitiskne k zádkům a podepře mě.

„Co máš v plánu?“ Jeho hlas je klidný, slova tlumená nateklými rty.

Jeho přítomnost pomáhá utišit strach, který mi hlodá v útrobách. „Můžu ten štít přesunout,“ vysoukám ze staženého hrdla. „Dostaneme všechny ven a utečeme.“

„Jak dlouho ho udržíš?“ Jeho tón je záměrně věcný a vyrovnaný.

„Já... já nevím,“ přiznávám s hrůzou.

Povzbudivě mi stiskne zápěstí, tvář přitisknutou k mojí. „Miluju tě, Tesslo.“ Pronese to s vášnivou jistotou.

Umřeme tu, uvědomím si.

„Já tebe taky,“ odvětim, i když vím, že to nemyslíme stejně – ale co na tom teď záleží? Za chvíli budeme možná všichni mrtví. A Jules je mi téměř stejně drahý jako Wren.

Prudce vydechnu, zamumlám zaklínadlo a vyšlu ze sebe další teplou vlnu magie, abych posílila štít. Zatínám zuby, svaly na krku mám napjaté.

„Bojuj proti nim,“ povzbuzuje mě. Jeho dech mě hřeje na tváři. „Bojuj až do konce.“

Přibíhá k nám Rosebeth. „Nemůžeme ta vrata otevřít,“ oznamuje mi zadýchaně. „Ale podařilo se jim uvolnit prkno v zadní části stodoly. Všichni jsou tam a páčí ho.“

„Rychle,“ řeknu jí ponuře. Nohy mi brní, necitlivost se z prstů na rukách začíná šířit dál.

„Jsi unavená, čarodějko?“ zavolá na mě posměšně ikaral s žhnoucím očima. Jeho hlas je jako hadí sykot. Plíží se kolem mého štítu, roztáhne černá křídla a začne tvořit další ohnivou kouli, která se mu vznáší nad dlaní.

Obrovský paladin se sekerou přede mnou přechází sem a tam jako divoká šelma. Na tváři má šarlatové popáleniny a uniformu ohořelou. „Nakonec se unavíš, švábko,“ zavrčí. „A pak ten tvůj štít prorazíme a roztrháme tě na kusy.“

„Neposlouchej je,“ nabádá mě Jules a sevře mi zápěstí o něco pevněji. „Poslouchej mě. Dokážeš ten štít udržet. Víím, že to zvládneš.“

Někde za mnou čekají můj bratr a dědeček, až se budou moct dostat ven ze stodoly.

Wren. Nemůžu dovolit, aby ho dostali.

„Jednou ti dojdou síly, čarodějko,“ zaskřehotá ikaral výhružně. Jeho ohnivá koule se zvětšuje, křídla se mu rozevírají. Rozmáchne

se a vrhne kouli přímo na mě. Oheň narazí do štítu, jiskry se rozletí. Štít se prohne a vrátí se zpátky. Trhá se.

Díra!

Díra víří podél kupole štítu jako list unášený rozbouřenou řekou. Není velká, ale je tam.

Necítím lýtka.

Vojáci vykřikují a ukazují na díru, která se otáčí kolem proměnlivého povrchu kupole. Ozve se vítězoslavný jásot.

Paladin přijde blíž. Svaly má zaťaté, zuby vyceněné, popálenou tvář tak blízko, jak jen to jde, aniž by se dotkl žhnoucího štítu. „Vytáhnu tvé lidi jednoho po druhém a před tvýma očima je stáhnu z kůže.“

Ostatní vojáci pobíhají sem a tam a křičí na sebe. Uvědomím si, že z nějakého důvodu ustupují a nechávají kolem štítu volný prostor. Paladin se zašklebí na něco nad mojí hlavou a také těžkopádně couvne.

„Proč ustupují?“ zachraptím směrem k Julesovi. Zmocňuje se mě zoufalství.

Cítím, jak zaklání hlavu, jeho ruka pořád pevně na mé.

Nebe nad námi prořízne nadpozemský výskot. Vzhlednu a uvidím obrovského, neskutečně rychlého draka.

Řítí se přímo na můj štít.

5. KAPITOLA

ŠTÍT

Drak s keltským vojákem na hřbetě vystrčí drápy a narazí do mého zářícího štítu. Zalapám po dechu, když štít povolí a zastaví se jen kousek od mé tváře. Snažím se ho udržet, ale náraz mi s ochromující bolestí otrásá rameny.

Svalnaté zvíře slétne k zemi a s těžkým žuchnutím dosedne na zadní nohy. Upře na mě své bezduché bílé oči, zavrčí a potom se znovu vrhne celou vahou proti štítu.

Zatnu zuby, sevru hůlku a vyrvu magii ze země. Mám pocit, že mi prasknou plíce a shoří žebra, jak se pokouším odolat dračí síle. Krčím se, ztěžka oddychuju a magie se skrze mě line v ohnivém proudu.

„Už to dlouho nevydržím,“ vysoukám ze sebe. Začínám panikařit. „Promiň, Julesi. Nedokážu to.“

Jules mi znovu sevře zápěstí. „Dokážeš. Vím, že ano.“

Ikaral zamává temnými křídly, vrhne na štít další ze svých ohnivých koulí a ta se roztříští vpravo ode mě. Náraz mě odhodí dozadu na Julese a otřeše mi zápěstími až na kost. Štít se pod tím náparem téměř zhroutí. Zářící bublina se sice vrátí zpátky, ale tam, kde koule dopadla, cítím slabé místo. Na povrchu štítu ulpívají plameny, chaoticky se pohybují po kupoli a spojují se s trhlinou vytvořenou ikaralovým ohněm.

„Slábne,“ poznamená chladně Lucian směrem ke *strafelingovi*. Drak ze sebe vyrazí skřípavé zavřeštění, které mi bolestivě rezonuje v hlavě. Tvor se vztyčí a sekne drápy po štítu. Voják na jeho hřbetě přitáhne otěže. Vzduchem se rozlehne hlasitý zvuk, jako by se trhlo plátno, když drak do štítu zatne drápy, rozerve ho a nechá v něm tři trhliny.

Háčky magie se mi zabodnou do nitra a žhnou s ještě větší intenzitou. Záda mám zbrocená potem. Vykřiknu a snažím se do sebe vtáhnout dost vláken síly, abych díry uzavřela, ale má magie se rozptyluje do tenoučkových cárů.

Keltští vojáci na sebe radostně pokřikují, seskupují se do řady a přikládají k lukům hořící šípy. Vyčkávají, v očích predátorský lesk.

„Pal!“ zavelí Lucian.

Na kupoli zaútočí ohnivá salva. Míří na díry, ale ty se pohybují příliš rychle, a tak šípy jen sklouznou po zářícím povrchu. Drak se na štít znovu vrhne, trhá ho a kupole se rychle mění v chatrnou síť s rychle se rozšiřujícími mezerami.

„Nová hra,“ zažertuje jeden z keltských vojáků, když vypustí další hořící šíp. „Pečení švábů!“

Jeho šíp proletí otvorem a dopadne na střechu stodoly.

„Ne!“ zaječím, když střecha vzplane. Povolím sevření a málem upustím hůlku.

Julesova ruka mi obejmě prsty, ale moje magie je vyčerpaná, z mého ohně zbyly jen mihotající se uhlíky. Necitlivost se mi šíří ke kolenům a štít se začíná hroutit.

Před očima se mi dělají mžitky, zrak se mi rozostřuje a celé tělo se mi třese. Chci se rozběhnout ke stodole, vrhnout se do plamenů a zachránit svou rodinu. Nemůžu se ale pohnout. Necítím stehna. Polévá mě horečnatý pot.

„*Wrene!*“ zakřičím. Polykám slzy a vidím stále mlhavěji.

Jules kolem mě omotá paži v ochranném objetí. Nemůžu pohnout končetinami. Magie mě spaluje zevnitř. Pohlcuje mě.

Světlá hůlka mi z rukou padá na zem.

Zbytky štítu se zhrouť a se zasyčením se rozplynou v zemi.

„Ustupte!“ zavelí Lucian.

Voják na drakovi seskočí, stáhne stvoření zpět a to na mě vycení své odporné zuby. Ikaral stojící těsně vedle draka formuje pevnou, rotující kouli. Výmluvně se podívá na stodolu a pak se na mě maniakálně zašklebí.

„*Požehnaní mágové* se krčí v prachu,“ zasyčí démon posměšně. „Okřídlení vítězí. Zachovali jsme si svá křídla. A svou moc. A vy teď *shoříte*.“

Vyšle ohnivou kouli, ta narazí do střechy stodoly a vybuchne. Celou horní polovinu budovy pohltí šlehající plameny.

Vypukne bouřlivý jásot.

Z úst se mi vydere zoufalý nářek, když mnou někdo škubne dozadu a hrubé ruce mě táhnou od stodoly. Jules zatím bojuje a snaží se mě držet. Brandon se k němu přiblíží zezadu, popadne ho za zlomenou ruku a zkroutí ji. Jules křičí, šílený bolestí, když ho ode mě odtrhnou a vlečou pryč.

Zhroutím se do předklonu a pláču, zatímco mě dvojice keltských vojáků táhne pryč od hořícího pekla. Jules volá moje jméno, ale já se nedokážu pohnout, nedokážu bojovat. Svět se naklání, všechno se rozostřuje a zase zaostřuje.

Wren. Vždyť je to ještě dítě. Ach, Prastarý... Wren!

„Ta švábí mrcha je moje!“

Skrz závoj slz vidím, jak ke mně kráčí paladin se sekerou, na tváři vítězoslavný škleb.

Vyrazím ze sebe přidušený, vysoký výkřik, když mě popadne za vlasy a vytáhne mě do vzduchu. Bezmocně visím a do kůže na hlavě mi vystřeluje bolest.

Pak kolem nás zahřmí obrovská exploze. Paladin prudce zvedne hlavu. Do těla mi narazí tlaková vlna, země se otřeše a svět ozáří mohutný oranžový blesk. Vojáci ucuknou, instinktivně se chrání rukama. Všichni se otáčejí směrem k horám a ohromeně zírají.

„Co to, ve jménu Prastarého...?“ vydechne mladý voják.

Další ohlušující výbuch, tentokrát blíž. Vojáci si zacloní oči a zmateně mžourají směrem k horám, zatímco se požár ve stodole šíří, plameny olizují vrata, trámy praskají a řítí se k zemi.

Oči mi slzí bolestí, když mě paladin zvedne ještě výš a donutí mě podívat se přímo do jeho vražedných očí.

„Co. To. Je?“ procedí rozzuřeně mezi zuby, ale v jeho slovech je cítit náznak zoufalství.

Další oranžový záblesk těsně za horami. Rozezní se poplašené rohy.

Velitel Lucian vyštěkne rozkazy a pak se s napjatou čelistí podívá na hořící stodolu. „Karvere,“ přikáže vojákovi s drakem. „Hlídej stodolu. Pusť draka na každého Gardneriána, který přežije.“ Otočí se k ostatním vojákům. „Odvedte muže dolů na Crykesovo pole.

Musíme z téhle vyvýšeniny pryč. Hned!“ *Strafeling* rozkaz zopakuje v urisťině.

Ze středu pole se zvedá organizovaná formace draků osedlaných vojáků. Z jezdců jsou na tu vzdálenost vidět jen siluety letící směrem k horám a oranžovým výbuchům za nimi.

Vojáci spěchají k poli a země zatím otrásá hřmění. Lucian nasedne na koně a *strafeling* naskočí na svou hydrénu. Oba velitelé vyrazí zběsilým tempem za svými muži.

Paladin mi škubne hlavou. Bolest mi projede celou páteří. „Odpověz, čarodějko! Co je to za zlou magii?“

Tělem se mi prožene mocná vlna vzteku.

Je mi jedno, co na tebe čeká. Wren je mrtvý. Zemřel v tvém ohni.

Nadechnu se a z posledních sil mu plivnu do tváře.

Zavrčí a se smrtící lehkostí sáhne po své seceře.

Srdce mi propadne přímo mezi chodidly a svět kolem mě zpomalí. Ústa se mi otevrou a z hrudi mi unikne tiché zasténání. Paladin napřáhne svalnatou paži, připravený probodnout mě zahnutým ostřím.

Z pravé strany se přiřítí třaskavý modrý blesk a vrazí mu do hrudi.

Tělo mu cukne, oči se mu rozšíří, sekera mu padá z ruky. Druhá ruka pustí mé vlasy a oba dopadneme tvrdě na zem – já v bezvládném uzlíčku a on...

Mrtvý.

Ohromeně zírám na jeho tělo.

Brandon na mě upře rozzuřený pohled. Pustí Julese, vyrazí ke mně a odstrkuje při tom prchající keltské vojáky. Stihne ale udělat jen pár kroků, než ho do hrudi zasáhne další modrý blesk, na místě ho zabije a pak se odrazí do strany a smete celou řadu Keltů i s vojákem, který držel draka.

Ležím na zemi v nevěřicím úžasu a snažím se zaostřit.

Na mýtinu nakráčí mág. Z hůlky mu srší modré blesky. Je mladý, má ostře řezané rysy, černé vlasy a divoký výraz. Oděný ve tmavé uniformě zdobené jedinou stříbrnou koulí a černém pláští s pěti stříbrnými pruhy, který za ním vlaje jako temná voda.

Uniforma mocného gardneriánského mága. Jednoho z našich.

Má zamlžená, magií vyčerpaná mysl zbystří a soustředí se na něj. Jeho přítomnost je ohromující. Téměř cítím, jak země rezonují blesky šlehající z jeho hůlky a vibrace mi pronikají až do samotného nitra.

Za ním se objeví další mladý mág v černém plášti. Trhnu sebou, když odpoutaný drak zařve, odhalí dlouhé ostré tesáky a vrhne se na něj.

„Zasáhni ho do spodní části krku, Faine,“ zavolá přes rameno první mág, zatímco šlehá modré blesky po dvou geomanticích, kteří se právě vynořili z lesa.

Fain na draka namíří hůlku a z té vytryskne jeho kouzlo, průzračné jako jarní potůček. Tvor se zastaví uprostřed skoku, hlava mu cukne dozadu, z nozder a pak i z tlamy se mu vyvalí pára. Jeho kůže jako by se propadla, jako by přímo před mýma očima vyhubl na kost. Vidím jeho žebra a pak obrysy kostry, jak mu z těla uniká pára a s ní i život. Jeho šupinatá kůže se sesune k zemi jako odhozený kabát.

„Pomoc,“ pokusím se vykřiknout, ale vyjde ze mě jen ochraptělý šepot. Ramena mám bezvládně svěšená, horkou tvář přitisknutou do hlíny, hlava se mi slabě kývá ze strany na stranu.

Fain se otočí a podívá se na mě. Příběhne ke mně, padne na kolena, zvedne ruku a jemně mi ji položí na hlavu. Pohled mu zalétne ke světlé hůlce se spirálovitou rukojetí, která leží opuštěná na zemi. Schová svou vlastní hůlku, zvedne tu moji a převaluje ji v ruce, jako by hodnotil její sílu. Je mladý a elegantně pohledný, s orlím nosem, dlouhým, ladným krkem a jasně zelenýma očima. Do čela mu spadnou pramínky tmavých vlasů, když si mě měří pohledem.

Usměje se a nakloní hlavu na stranu, jako by se svět kolem nás nehroutil. „Viděl jsem tvůj štít, děvče od Dolní řeky,“ řekne škádlivě. Jeho hlas je sametově hladký. „Hezky utkaný.“

„Jsou ve stodole,“ zachrčím zoufale. „Prosím, můj bratr...“

„Psst.“ Jeho ruka sjede k mému ochablému zápěstí a zvedne ho. S čelem staženým soustředěním mi kontroluje tep. Potom mi pomalu prohmatá paži, jako by četl složitou knihu. „Jsou venku,“ pronese nepřítomně a svráští čelo ještě víc. „Dostali jsme je ven zadem. Jsou v pořádku. A chránění. Cítíš aspoň trochu moji ruku?“

Zavrtím hlavou. Hrdlo se mi stáhne. Dokážu ze sebe vypravit jen přidušený šepot. „Necítím ruce. Ani nohy,“ odpovím s narůstající panikou. „Nemůžu... se pořádně nadechnout.“

„Pověz mi, co jsi udělala.“ Mluví pomalu a klidně.

„Shromáždila jsem magii,“ zachrčím a snažím se popadnout dech. Magie ve mně hoří a tlačí mi na plíce. „Co nejvíc jsem dokázala vytáhnout.“

„Vale,“ zavolá směrem k druhému mágovi. Hlas má teď vážný a naléhavý a dál pevně svírá mé zápěstí. „Našel jsem tu mágyni se štítem.“

Vale se otočí a uvidí nejdřív mě a pak Julese zhrouceného v mihotavém světle ohně z rozpadající se stodoly. Trhne hlavou zpátky ke mně a oči se mu rozšíří šokem z poznání.

Vyrazí k nám právě ve chvíli, kdy zpoza samostatně stojícího vozu vyklouzne ikaral. Démon se přibližuje, nad každou dlaní se mu vznáší ohnivá koule. Žhnoucí oči má upřené na Valea, černá křídla se mu třepotají.

Otevřu ústa a chci ho varovat, ale nedokážu ze sebe dostat víc než zachrčení.

Démon zavrčí a vrhne oheň přímo na Valea.

6. KAPITOLA

M Á G B L E S K Ů

Vale se ladným obloukem otočí a máchne hůlkou.

Do ohnivých koulí udeří rozeklaný jazyk modrého světla a vyšle do vzduchu traskavou modrou stěnu, která se žene přímo na ikarala.

Démon zavrčí a vrhne na stěnu z blesků kouli, která jeho stranu stěny pokryje žlutými plameny.

Vale i ikaral se patami zapřou do země a zuřivě tlačí svoje magie proti stěně. Ta teď jiskří a září zeleně, vyrostle až nad jejich hlavy, rozšíří se a zapálí zem pod sebou.

„Potřebuješ pomoc?“ zavolá Fain znepokojeně.

„Ne,“ vyrazí ze sebe Vale a tlačí štít dopředu. „Musí to být oheň. Mám ho.“

Fain nad nás vyšle kupoli vodního štítu, jejíž průsvitné vlny lemují žhnoucí oranžové záblesky odrážející se od pochodní. Musí v sobě mít vodní energii, zatímco Vale má zjevně ohnivou. Stejně jako já.

Přestože mým tělem dál zmítá spalující bolest, stále skrz Fainův štít vidím ikaralského démona s očima planoucíma bělavým zářem. Démon se zašklebí, vymrští paže vpřed a přitlačí ohnivou stěnu k Valeovi. Linie Valeových blesků se v reakci na to rozprostrou a jeden zbloudilý výboj udeří do země těsně vedle nás, mimo náš štít, a vypaří se v syčícím oblaku dýmu.

Z lesa nalevo od nás vybíhá keltský voják se zdviženou sekerou. Nevšímá si nás, běží kolem výběhu pro dobytek ke vzdálené straně stodoly.

Zpoza stodoly vyletí jako průhledné oštěpy obří rampouchy. Udeří do Kelta, ten padá k zemi a okamžitě zamrzá. Leží nehybně s očima dokořán a led se mu šíří z těla v mrazivém oparu.

Do mého zorného pole vstoupí další černovlasý mág v plášti. Pohled má upřený na zmrzlého Kelta. Vysoký mág s širokými rameny se žene jako zimní bouře a po jeho boku jde nenávidná dívka od Horní řeky – ta, která mě nazvala zrádkyní rasy.

„Tamhle!“ vyhrkne dívka. „Další Keltka! *Stae'n'en* děvka!“ Ukáže do stínu ohrady, kde se mezi krmným žlabem a vědrem s vodou krčí malý tmavý uzlíček.

Daisie!

„Prosím,“ slyším Daisie, jak žadoní, když se na ni mág zadívá.

Potom mág bez sebemenšího náznaku lítosti zvedne hůlku a s odporným zaduněním vyšle ledový oštěp přímo do Daisiiny hrudi.

Třesu se šokem a hrůzou.

„Bohové, Malkyne!“ Ve Fainových očích vzplane hněv. Ikaralovo pronikavé zasyčení a Valeův výkřik však jeho pozornost odvedou zpátky k našemu vodnímu štítu.

„Tamhle je další!“ vykřikne dívka.

Sleduju její ukazováček mířící přímo na Julese. Podívám se na Faina a naše oči se střetnou. Chci promluvit, ale plíce mi stále hoří nahromaděnou magií a nedokážu ze sebe vypravit jediné slovo, abych svého nejlepšího přítele zachránila.

Za Fainovými zády zatím Vale vysloví poslední zaklínadlo, spustí paži s hůlkou a celý štít, ohnivý i bleskový, se zhroutí. Pak hůlkou ladně švihne zpátky nahoru a vyšle blesk přímo do ikaralovy hrudi.

Démon ze sebe vydá nadpozemské zavytí a celé jeho tělo se prohne jako luk. Bezvzádně padá k zemi a Fainův vodní štít s ním.

Vale se rozběhne směrem k nám.

„Tamten Kelt! To je *její* Kelt,“ volá dívka na Malkyna a ukáže nejdřív na Julese a pak na mě. Její krásné zelené oči jsou zarudlé od slz, stažené rty se jí chvějí odporem. Zapíchne prst do Julese a jedovatým tónem pronese: „Jde po našich ženách!“

Chci jim říct, že mě Jules zachránil, že mi dodal sílu, abych dokázala ochránit ostatní. Můj hlas je ale pryč. Jediné, na co se zmůžu, je lapání po dechu.

Vale mladou ženu zhodnotí pohledem ostrým jako nůž – a v té chvíli mávne Malkyn hůlkou směrem k Julesovi. Vale vyšle rychlý blesk, který Malkynův ledový oštěp odrazí do téměř rozpadlé stodoly. Oštěp exploduje v ledové spršce a okamžitě se mění v páru.

„Co to děláš?“ Malkynův tón je sice klidný, ale pod povrchem bublá vztek. Při zvuku jeho hlubokého, zvučného hlasu se zachvěju, v mysli mi okamžitě vyvstane obraz toho, jak vraždí laskavou Daisie.

„Ten je *můj*,“ odvětlí Vale chladně.

„Zřejmě zapomínáš, že mám vyšší hodnotu než ty, *Vale*,“ pronese Malkyn pomalu. Všimnu si, že má na uniformě dva stříbrné prýmký, zatímco Vale jen jeden.

Vale na Malkyna vycení zuby a v očích mu nebezpečně zablyskne. „A máš i vyšší magické schopnosti než já, *Malkyne*?“

Malkyn si povzdechne a jeho výraz se změní ve znuděnou rezignaci. Líně se od Valea odvrátí a pak najednou švihne hůlkou.

Vale mrštně mávne zápěstím a zachytí Malkynův oštěp malým bleskem, který vybuchne v oblaku sněhu a neškodně dopadne Valeovi k nohám.

„Ale,“ řekne Vale a posměšně na Malkyna kývne. „Zlepšuješ se.“ S hůlkou namířenou vpřed a pohybujícími se rty vykročí k Julesovi. Z hůlky vylétnou černé liány a omotají se Julesovi kolem horní poloviny těla. Ten zasténá bolestí, když se liány pevně stáhnou.

Vale ho chytí za zdravou ruku a hrubě ho zvedne na nohy. Jules vypadá omráčeně, pohled má rozostřený a obličej rozbitý a zkrvavený.

„Tohohle znám,“ prohlásí Vale chladně. „Máme spolu nevyřízené účty.“ Nečeká na odpověď a táhne klopýtajícího, napůl bezvědomého Julese k lesu.

„Kam ho vedeš?“ zeptá se Malkyn, zatímco si prohlíží svou hůlku a setřásá z její špičky námrazu.

Vale se neobtěžuje otočit. „Někam, kde nikdo neuvidí, co se chystám udělat.“

Po tváři se mi kutálejí slzy, jak se do plic snažím nabrat dost vzduchu, abych mohla protestovat. Pokouším se vyprostit z Fainova sevření, zmítám horní částí těla, ale Fain mě pevně drží a mně v nitru šlehájí biče ohnivé magie.

Obzor ozáří další oranžová exploze. Fain, Malkyn i dívka od Horní řeky se zadívají směrem k horám.

„Budu potřebovat tvůj štít,“ řekne Malkyn Fainovi tichým, vyrovnaným hlasem a upře na mě své ledové zelené oči. Lapám po